

A VERSECI KEGYHELY

*„Ou fenn áll a kápolna,
és csendesen néz le a völgybe”*

Ludvig Uland idézete jut eszébe annak, aki a verseci hegy lankáin állva tekintetével végigsimítja a várost, hogy egy pillanatra megcsodálja a mindig fehérre meszelt kis kápolnát a hegytetőn, amely emberemlékezet óta órként üdvözölte az erre járó vándort.

A csanádi püspökség legrégebb katolikus építménye a Szent Kereszt-kápolna. Önkéntes adományokból épült 1720-ban Kristof Pajer kezdeményezésére. Akkor egyszerű torony nélküli építmény volt, amelyet a hívők mélyen a szívkübe zártak. Szívesen zarándokoltak el ide, hogy imáikkal megnyugvást keressenek és Isten-szeretetüket kifejezzék.

A bánáti búcsújárók kedvenc helyévé vált. Május 3-án és szeptember 14-én mély tisztelettel jelentek meg itt az emberek.

Mint minden kápolna, így ez is, három évtizeden keresztül temetkezésre is szolgált. Így Kristof Pajer is itt nyert örök nyugalmat még tizenegy másik magas rangú emberrel, mint Maria Cecilia, Jovan Berkhaimer, Eva Barbara Kemi és még mások.

Az 1729. évre vezet vissza a kápolna melletti épület felépítése. Itt lakott a gondnok, aki felügyelt rá. A bőven termő szőlőültetvények jövedelméből juttott az épületek karbantartására is.

Az első török támadás alkalmával 1738-ban e szenthelyet sem kímélték meg. A kegyetlen hódítók felgyújtották és kifosztották. Isten segítségével azonban a hívők 1740-ben rendbe hozták, új bejárati ajtót építettek rá, beüvegezték az ablakokat, megjavították a tetőt.

1742-ben tesznek a feljegyzések először említést a nagyharangról, amelyet a kisharanggal együtt 1757-ben Engel von Varajn szentelt fel. Ekkortájt szentelték fel az orgonát is.

1759-ben emelték fel a német hívők a három keresztet a kápolna előtt, majd 1766. szeptember 14-én szentelték fel először a kápolnához vezető keresztutat, és megkezdődött az oda vezető út kiépítése.

A főoltár alatt őrzik a Szent Kereszt-ereklyét 1804-ből, amelyre 1821-ben tornyot építettek. Ez a csodálatos, Istentől védett építmény, ahol az ember nyugalmat nyer, dacosan küzd még a természeti csapások ellen is. Dacol a

széllel, ellenáll a villámcsapásoknak, a szakadó esőnek. Minden alkalommal jó-hiszemű, istenfélő emberek segítségével újjászületik, ez történt 1902-ben is.

Mileker Félix feljegyzése szerint az 1900-as években tízezer hívó jelent meg egy-egy búcsú alkalmával. Voltak köztük magyarok, németek, bolgárok, katolikus szerbek és mások. A hívók saját lelki és testi szenvedéseikkel próbálták közelebb kerülni Istenhez. A környező falvakból és városokból gyalog indultak el. Sokszor napokig zarándokoltak. A keresztet nőtlen férfiak vitték felváltva, a fehér hímzett lobogókat pedig nők. Útközben Mária-énekeket énekeltek, és imádkoztak. Ha elfáradtak, pihentek, éjszakáztak, majd továbbmentek. Útközben az istenfélő emberek sora kísérte őket, akik mély tisztelettel hajoltak meg, és csókolták meg a keresztet.

Versecre érve a templom előtt gyülekeztek. Az ürményházi Vid Etel néni, aki ma hetvenöt éves, boldogan emlékszik vissza gyermekkorára és az énekre, amit itt énekelt.

Este mise után a templom és környéke jó hely volt imádkozásra, jó ismerősök találkozájára, éneklésre. Másnap reggel aztán közösen elmentek a Szent Kereszt-kápolnához. Azok, akik nagy áldozatot akartak hozni, térden állva mentek. Minden stációnál megálltak, imádkoztak, majd énekeltek. A kis kápolnánál a szabad ég alatt szolgáltatta a tisztelendő úr a misét, mert a rengeteg nép nem fért be a kápolnába.

Gyuris Lászlóné székelykevei lakos a hazaindulásról azt írta: „Voltak olyan falvak, ahonnan súlyos beteget is kihoztak elénk, hogy lépjünk át rajta. Csodát vártak tőlünk, akik megjárták, részben átérték Krisztus szenvedését. A falunkhoz közel érve templomunk harangja várt bennünket. Elégedetten, Istennek hálát adva tértünk otthonainkba vissza.”

Az idén ünnepli kápolnánk fennállásának 278. évfordulóját. Reméljük, hogy nyugalmaival még nagyon sok embernek oltalmat ad.